

OPINIONS

Gener de 2009 - N° 3

Tres cartes dirigides als Reis Mags d'Orient.

Rei Blanc:

Tinc 10 anys i em dic John. Us escric per queixar-me del cotxe que m'heu portat. És elèctric i té motor però, és de color groc com una ambulància i jo el volia de color vermell.

Els meus amics se'n riuen i tenen raó. Quan sigui gran em compraré un Ferrari, es un cotxe molt car, però tenim molts diners. Els pares no saben com gastar-los per això sempre estan viatjant. Els veig poc.

Alguna vegada els trobo a faltar i ploro, però el pare diu que plorar és de nens covards i procuro, quan en tinc ganes, fer-ho d'amagat. Avui he vist que a un company de classe que es diu Enric venia a buscar-lo a col·legi la seva mare. Li ha fet molts petons i en veure-ho, he sentit una punxada a l'estómac. A mi també m'agradaria que algú m'abracés i em fes petons.

Diu la mare que quan menys mostres d'estimació rebi, em farà més fort per anar per la vida. No acabo d'entendre el què vol dir. L'únic que sé és que moltes vegades penso que m'agradaria ser l'Enric.

Adéu, l'any que ve a veure si us porteu millor.

JOHN

Estimat Rei Ros:

Em dic Pol i tinc 9 anys. Us escric per donar-vos les gràcies pels joguets que heu deixat al meu balcó, però sobre tot per la cadira de rodes elèctrica que m'heu portat. ¡¡Quina passada!!.

La que tinc és una mica feixuga i la mare ha de fer un gran esforç per empènyer-la. Estic molt content perquè al col·legi podré sortir al pati sense molestar a ningú i jugar amb els meus amics que en tinc molts.

El pare i la mare em deien que aquest any estàs molt cansat i potser passaries de llarg però, jo sabia que vindries, que no em deixaries. Com que ets mag no et canses i saps pujar pels balcons amb una escala celestial.

Al pare l'han acomiadat de la feina i està molt preocupat. La mare li diu que no s'amoïni que ja sortirà alguna cosa, però jo veig en la seva cara que només ho diu per animar-lo. S'estimen molt. Jo també els estimo i em sap greu veure'ls tan tristos.

He tret molt bones notes al col·legi. El pare diu que m'haig de preparar molt bé si vull ser metge. Voldria investigar perquè hi ha nens com jo que neixen sense poder caminar i no poden córrer i passar-s'ho bé jugant com altres nens.

Potser el meu prec us arribarà quan ja sereu al cel descansant però, m'agradaria que el meu pare trobés feina per poder portar diners a casa. La mare deixaria d'estar tan trista i preocupada.

Us estimo molt, gràcies per tot, i fins l'any que ve.

POL

Estimat Rei Negre:

Em dic Dambele i tinc 11 anys. Com que tenim el mateix color de pell em comunico amb tu perquè facis arribar una carta a Déu.

Senyor Déu:

M'agradaria que llegiu la meva carta amb atenció i respongueu a unes preguntes de les quals no tenim resposta ni els meus pares, ni jo, ni la gent que viu a prop nostre.

Han dit unes persones que no fa gaire han arribat per estar uns dies amb nosaltres, que sou molt poderós, que estimeu molt a la gent, que ens heu fet lliures i que podeu canviar les coses quan aquestes no rutllen prou bé. A aquesta gent els he fet les mateixes preguntes que us faré a Vos, però no tenen respostes, no aclareixen res, sempre diuen el mateix.

***Senyor Déu...** per què heu fet gent negra...? Per què permeteu que les persones del meu color siguin menyspreades per la major part de gent que té la pell de color blanc...? Per què heu permès que fa uns dies morís d'una malaltia molt estesa al meu país, una germaneta meva d'un any que ens ha deixat a tots molt tristos...?*

La mare no té consol, no deixa de plorar, se sent culpable per no haver-la pogut alletar. Se li han assecat els pits de tanta gana que passem... Per què permeteu que una major part de blancs puguin llençar cada dia menjar i nosaltres no tinguem res per poder enganyar l'estómac...?

Diuen que heu fet els homes lliures. Per què doncs permeteu que els negres que busquen una vida millor en un altra país, molts morin pel camí, i si arriben al lloc on pensaven trobar feina i algú que els acullis, són menyspreadats per la major part de gent que abusen de la seva ignorància i els tracten pitjor que als seus animals...?

On és el vostre amor que diuen sentiu per tots els homes...? Per què heu permès que naixéssim en un lloc ple de misèria i calamitats on la gent es mor a diari de malalties i de gana...?

***Senyor Déu** no ens estimeu...? Per Vos els negres no compten...?*

Vos com a Déu ben segur sabeu perquè feu les coses però, jo soc un nen petit i negre, que passa molta fam i veu molta misèria al seu entorn i no us puc entendre. Només sé que jo si fos Déu... no permetria mai, tanta injustícia.

Dambele

Mª Mercè Usón

